

Ezeket a dolgokat szeretettel és szabadsággal teszem, vagy hagyom őket békén.

A következőkről volt szó, ahogy Mária maga is leírja:

E buzgó gyakorlás során egy idő után
az erény különböző cselekedeteinek olyan sokféle módja keletkezett,
és mindez olyan buzgósággal,
hogy ami eleinte könnyű és kellemes volt.

hirtelen nehezzé és fárasztóvá vált.

és aggályok kísérték, hogy nem követtem a jó sugallatokat,

ha nem teszek meg minden jót, ami eszembe jut.

(De ez lehetetlen dolog volt, mert olyan sok és olyan különböző volt).

Tanácsstalan voltam ezzel kapcsolatban;

mert [...] inkább volt a természetemben a nagylelkűség, mint a szűklátókörűség.

De Isten megsajnálta egyszerűségemet.

és ebben a dilemmában bátorságot adott, hogy a következőket mondjam magamnak:

Ezeket a dolgokat nem kötelességből, hanem odaadásból teszem,

és Istennek nem tetszik az, amit kényszerből és a lelki nyugalom kedvéért teszünk. **Ezért ezeket a dolgokat szeretettel és kényszer nélkül akarom tenni, vagy tartózkodni akarok tőlük.**

Ezért elkezdtem ezeket az odaadó gyakorlatokat néha végezni, néha pedig nem,

hol az egyiket, hol a másikat, melynek célja az volt, hogy jobban tetszenek Istennek.

Amikor ezt tettem, rövid időn belül visszatért a szokásos belső béke,

és a gyakorlatok végzésének könnyedsége,

és ez a tapasztalat később sokat segített nekem más, hasonló jellegű helyzetekben.

A vallás gyakran tűnik kötelességnek, de lényege a szeretet.

Igen, szükség van kötelességre is, különösen a jó szokásokra, de ezek olyanok, mint egy épület burkolata,

és nem a kész ház, amelyben az ember szeret élni.

Ahhoz, hogy szívesen éljek benne, szeretettel akarom díszíteni,

és mindenekelőtt úgy, hogy hozzám illő legyen.

Inspirációt meríthetek másoktól, majd megtalálom a saját stílusomat.

Továbbá a szeretetteljes kapcsolat nem a mennyiségről, hanem a minőségről szól,
az Istennel való kapcsolatban is;

A barátság nem órákról és percekéről szól;

ami számít, az a vágyakozás, a nyitottság, a rezonancia.

Ignác szerint a lélek nem elégszik meg azzal, hogy sokat tud.

Mária pedig hozzáteszi, hogy az sem, ha sokat tesz,

hanem az, hogy Istennek tetszeni és vele együtt örülni.

Ezért akarom ezeket a dolgokat szeretettel és könnyedén csinálni, vagy egyáltalán nem csinálni.

Nem vonatkozik ez az elkötelezettség és a túlzott igények közötti helyes egyensúlyra is?

Kiállok valamiért - vagy valami ellen, mert úgy gondolom, hogy egy másik helyzet jobb.

Jó, ha ezt szeretettel és örömmel teszem, és nem érzem magam kényszerítve vagy nyomás alatt. És

ha mégis a határig vagy egy kicsit azon túl megy, akkor azt szeretetből kell tenni, nem pedig kényszerből vagy kötelességből.

Érdemes elgondolkodni ezen:

Milyen érzések merülnek fel bennem, amikor az Istennel való kapcsolatomra gondolok?

Ismerem-e a határait, és van-e érzésem a közelgő túlzott igénybevételre?